Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

8 päivänä lokakuuta 2015 *

Maaseuturahasto — Maaseuturahastosta rahoitettaviin menoihin liittyvien jäsenvaltioiden maksajavirastojen tilien tarkastaminen ja hyväksyminen — Päätös, jossa todetaan Basilicatan aluetta koskevan maaseudun kehittämisohjelman osalta, että tiettyä määrää ei voida käyttää uudelleen — Asetuksen (EY) N:o 1290/2005 30 artikla — Perusteluvelvollisuus

Asiassa T-358/13,

Italian tasavalta, asiamiehinään G. Palmieri ja B. Tidore, avustajanaan avvocato dello Stato M. Salvatorelli,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään J. Aquilina ja P. Rossi,

vastaajana,

jossa on kyse Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastosta (maaseuturahastosta) rahoitettaviin menoihin liittyvien jäsenvaltioiden maksajavirastojen tilien tarkastamista ja hyväksymistä varainhoitovuoden 2012 osalta 26.4.2013 annetun komission täytäntöönpanopäätöksen 2013/209/EU (EUVL L 118, s. 23), osittaista kumoamista koskevasta vaatimuksesta siltä osin kuin siinä sisällytetään ”Määriin, joita ei voida käyttää uudelleen”, 5 006 487,10 euron suuruinen määrä Basilicatan aluetta (Italia) koskevan maaseudun kehittämisohjelman osalta,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Frimodt Nielsen sekä tuomarit F. Dehousse ja A. M. Collins (esittelevä tuomari),

kirjaaja: johtava hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 16.4.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Pääasian tosiseikkojen tapahtumahetkellä yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 21.6.2005 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1290/2005 (EUVL L 209, s. 1) oli Euroopan maatalouden tukirahastoa (maataloustukirahasto) ja Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastoa (maaseuturahasto) – jotka perustettiin tällä asetuksella – koskeva perusasetus.

2 Tämän asetuksen 4 artiklassa säädettiin, että maaseuturahastosta rahoitettiin jäsenvaltioiden ja Euroopan unionin yhteistyöllä unionin rahoitusosuus maaseuturahaston tuella tapahtuvaa maaseudun kehittämistä koskevan unionin lainsäädännön mukaisesti toteutettuihin maaseudun kehittämisohjelmiin.

3 Asetuksen N:o 1290/2005 22 artiklassa säädettiin, että kullekin ohjelmalle maaseuturahastosta maaseudun kehittämisohjelmien menoihin myönnettävä rahoitusosuus vahvistettiin kunkin ohjelman osalta maaseuturahaston tuella tapahtuvaa maaseudun kehittämistä koskevassa unionin lainsäädännössä vahvistetuissa rajoissa, ja rahoitusosuuteen lisättiin Euroopan komission vahvistamat määrät. Saman asetuksen 23 artiklan toisen kohdan mukaan komission tekemää päätöstä jäsenvaltion esittämän maaseudun kehittämisohjelman hyväksymisestä pidettiin oikeudellisena sitoumuksena sen jälkeen, kun se oli annettu tiedoksi asianomaiselle jäsenvaltiolle. Kyseisen asetuksen 24 artiklassa säädettiin erityisesti, että komissio antaa 4 artiklassa tarkoitettujen menojen kattamiseksi tarvittavat määrärahat jäsenvaltioiden käytettäviksi ennakkomaksuina, välimaksuina ja loppumaksuina.

4 Asetuksen N:o 1290/2005 26 artiklassa, jonka otsikkona oli ”Välimaksujen suorittaminen”, säädettiin seuraavaa:

”1. Kullekin maaseudun kehittämisohjelmalle suoritetaan välimaksuja. Ne lasketaan soveltamalla kunkin toimintalinjan yhteisrahoitusosuutta kyseisen toimintalinjan osalta todennettuihin julkisiin menoihin.

2. Komissio suorittaa välimaksut käytettävissä olevien talousarviomäärärahojen rajoissa korvauksena hyväksyttyjen maksajavirastojen ohjelmien toteuttamiseksi suorittamista menoista.

3. Komissio suorittaa välimaksut, jos seuraavat vaatimukset täyttyvät:

a) komissiolle toimitetaan hyväksytyn maksajaviraston allekirjoittama menoilmoitus 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti [esimerkiksi hyväksyttyjen maksajavirastojen vuotuiset tilinpäätökset];

b) kullekin toimintalinjalle maaseuturahastosta myönnettävän rahoituksen kokonaismäärää noudatetaan koko kyseisen ohjelman kattaman ajan;

c) komissiolle toimitetaan maaseudun kehittämisohjelman täytäntöönpanoa koskeva viimeinen vuosikertomus.

4. Jos jokin 3 kohdassa säädetyistä vaatimuksista ei täyty, komissio ilmoittaa siitä mahdollisimman pian hyväksytylle maksajavirastolle ja yhteensovittamisesta vastaavalle viranomaiselle, jos sellainen on nimetty. Jos 3 kohdan a tai c alakohdassa säädetty vaatimus ei täyty, menoilmoitusta ei voida hyväksyä.

5. Komissio toteuttaa välimaksun 45 päivän kuluessa tämän artiklan 3 kohdassa säädetyt edellytykset täyttävän menoilmoituksen rekisteröimisestä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 30 ja 31 artiklassa tarkoitettujen päätösten soveltamista.

6. Hyväksytyt maksajavirastot laativat ja toimittavat komissiolle yhteensovittamisesta vastaavan viraston välityksellä tai suoraan, jos mainittua virastoa ei ole nimetty, maaseudun kehittämisohjelmiin liittyvät välimaksuja koskevat menoilmoitukset komission vahvistamin määräajoin. Nämä menoilmoitukset koskevat hyväksytyn maksajaviraston kunkin tällaisen jakson aikana toteuttamia menoja.

Välimaksuja koskevat menoilmoitukset, jotka koskevat lokakuun 16 päivästä alkaen toteutettuja menoja, otetaan seuraavan vuoden talousarvioon.”

5 Kyseisen asetuksen 27 artiklassa, jonka otsikkona oli ”Välimaksujen keskeyttäminen ja vähentäminen”, säädettiin seuraavaa:

”1. Välimaksut suoritetaan asetuksen (EY, Euratom) N:o 1605/2002 81 artiklassa säädetyin edellytyksin jäsenvaltioiden toimittamien menoilmoitusten ja rahoitusta koskevien tietojen perusteella.

2. Jollei jäsenvaltion toimittamista menoilmoituksista tai tiedoista voida todeta, että menoilmoitus on sovellettavien yhteisön sääntöjen mukainen, kyseistä jäsenvaltiota pyydetään toimittamaan lisätiedot ongelman merkittävyyden mukaan vahvistetussa määräajassa, joka ei yleensä voi olla alle 30 päivää.

3. Jos jäsenvaltio ei vastaa 2 kohdassa tarkoitettuun pyyntöön tai jos vastausta pidetään epätyydyttävänä tai jos sen perusteella voidaan todeta, että lainsäädäntöä on jätetty noudattamatta tai että yhteisön varoja on käytetty väärin, komissio voi väliaikaisesti vähentää jäsenvaltiolle maksettavia välimaksuja tai keskeyttää niiden maksamisen. Se ilmoittaa tästä jäsenvaltiolle.

4. Kun 26 artiklassa tarkoitettujen välimaksujen maksaminen keskeytetään tai kun niihin sovelletaan vähennyksiä, noudatetaan oikeasuhteisuuden periaatetta ja nämä toimenpiteet toteutetaan rajoittamatta 30 ja 31 artiklassa tarkoitettujen päätösten soveltamista.”

6 Asetuksen N:o 1290/2005 29 artiklan otsikko oli ”Maksusitoumusten vapauttaminen ilman eri toimenpiteitä”, ja siinä säädettiin seuraavaa:

”1. Komissio vapauttaa ilman eri toimenpiteitä maaseudun kehittämisohjelmaan liittyvän maksusitoumuksen osan, jota ei ole käytetty ennakko- eikä välimaksuihin tai josta ei ole jätetty komissiolle 26 artiklan 3 kohdassa säädetyt edellytykset täyttävää menoilmoitusta talousarviositoumuksen tekemistä seuraavan toisen vuoden joulukuun 31 päivään mennessä.

2. Maksusitoumuksen osa, joka on avoimena 31 päivänä joulukuuta 2015 ja josta ei ole tehty menoilmoitusta 30 päivään kesäkuuta 2016 mennessä, vapautetaan ilman eri toimenpiteitä. – –

4. Edellä 1 tai 2 kohdassa tarkoitetun määräajan, jonka päätyttyä ilman eri toimenpiteitä tapahtuva vapauttaminen tapahtuu, kuluminen keskeytyy kyseessä oleviin toimiin liittyvän määrän osalta sellaisen oikeudellisen menettelyn tai hallinnollisen muutoksenhaun ajaksi, jolla on lykkäävä vaikutus, edellyttäen, että komissio on saanut asiasta asianomaisen jäsenvaltion antaman perustellun ilmoituksen viimeistään 31 päivänä joulukuuta vuonna n + 2.

5. Ilman eri toimenpiteitä vapautettavien maksusitoumusmäärien laskemisessa ei oteta huomioon

a) maksusitoumuksen osaa, josta on jätetty menoilmoitus, mutta johon liittyvään korvaukseen komissio on tehnyt vähennyksen tai keskeyttänyt sen maksamisen 31 päivänä joulukuuta vuonna n + 2;

b) maksusitoumuksen osaa, jota maksajavirasto ei ole voinut maksaa ylivoimaisen esteen vuoksi ja jolla on vakavia maaseudun kehittämisohjelman täytäntöönpanoa koskevia seurauksia. Ylivoimaiseen esteeseen vetoavien kansallisten viranomaisten on voitava osoittaa nämä välittömät seuraukset koko ohjelman tai ohjelman osan täytäntöönpanolle.

6. Komissio ilmoittaa hyvissä ajoin asianomaisille jäsenvaltiolle ja viranomaisille, jos uhkana on soveltaa maksusitoumusten vapauttamista ilman eri toimenpiteitä. Komissio ilmoittaa asianomaisille jäsenvaltiolle ja viranomaisille ilman eri toimenpiteitä vapautettavien maksusitoumusten määrän, jonka se on laskenut hallussaan olevien tietojen perusteella. Jäsenvaltio voi kahden kuukauden kuluessa tämän tiedonannon saamisesta hyväksyä määrän tai esittää huomautuksensa. Komissio suorittaa maksusitoumusten vapauttamisen ilman eri toimenpiteitä yhdeksän kuukauden kuluessa 1–4 kohdassa säädettyjen määräaikojen päättymisestä.

7. Jos maksusitoumuksia vapautetaan ilman eri toimenpiteitä, kyseiselle maaseudun kehittämisohjelmalle myönnettävästä maaseuturahaston rahoitusosuudesta vähennetään asianomaisena vuonna ilman eri toimenpiteitä suoritetusta vapauttamisesta johtuva määrä. – –”

7 Saman asetuksen 30 artiklassa, jonka otsikkona oli ”Tilien tarkastaminen ja hyväksyminen”, säädettiin seuraavaa:

”1. Komissio päättää hyväksyttyjen maksajavirastojen tilien tarkastamisesta ja hyväksymisestä ennen asianomaista varainhoitovuotta seuraavan vuoden huhtikuun 30 päivää 41 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen sekä 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan iii alakohdan mukaisesti toimitettujen tietojen perusteella.

2. Tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskeva päätös koskee toimitettujen tilinpäätösten täydellisyyttä, täsmällisyyttä ja todenperäisyyttä. Päätös ei rajoita 31 artiklan nojalla myöhemmin tehtävien päätösten soveltamista.”

8 Saman asetuksen 31 artiklassa, jonka otsikkona oli ”Sääntöjenmukaisuuden tarkastaminen”, säädettiin seuraavaa:

”1. Jos komissio toteaa, että 3 artiklan 1 kohdassa ja 4 artiklassa tarkoitettuja menoja ei ole toteutettu yhteisön sääntöjen mukaisesti, se päättää yhteisön rahoituksen ulkopuolelle jätettävistä määristä 41 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

2. Komissio arvioi rahoituksen ulkopuolelle jätettävät menot ottaen huomioon erityisesti todetun sääntöjenvastaisuuden merkittävyyden. Komissio ottaa tällöin huomioon rikkomuksen laadun ja vakavuuden sekä yhteisölle aiheutuneen taloudellisen vahingon.

3. Ennen rahoituksen epäämistä koskevan päätöksen tekemistä komission tarkastuksen tulokset ja asianomaisen jäsenvaltion antamat vastaukset annetaan tiedoksi kirjallisina, minkä jälkeen molemmat osapuolet pyrkivät sopimukseen toteutettavista toimenpiteistä.

Jollei sopimukseen päästä, jäsenvaltio voi pyytää sellaisen menettelyn aloittamista, jolla pyritään sovittamaan yhteen molempien osapuolten kannat neljän kuukauden kuluessa. Menettelyn tuloksista toimitetaan komissiolle kertomus, jonka se tutkii ennen mahdollisen rahoituksen epäämistä koskevan päätöksen tekemistä. – –”

9 Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahaston (maaseuturahaston) tuesta maaseudun kehittämiseen 20.9.2005 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1698/2005 (EUVL L 277, s. 1), joka oli voimassa pääasian tosiseikkojen tapahtumahetkellä, vahvistettiin yleiset säännöt maaseudun

kehittämiseen myönnettävälle yhteisön tuelle, joka rahoitettiin asetuksella N:o 1290/2005 perustetusta maaseuturahastosta. Asetuksen N:o 1698/2005 71 artiklassa, jonka otsikkona oli ”Menojen tukikelpoisuus”, säädettiin seuraavaa:

”1. Menot ovat maaseuturahaston tukeen kelpoisia, jos maksajavirasto tosiasiallisesti maksaa kyseisen tuen 1 päivän tammikuuta 2007 ja 31 päivän joulukuuta 2015 välisenä aikana – –.

Uusi meno, joka lisätään – – ohjelman tarkistamisen yhteydessä, on tukikelpoinen siitä päivästä alkaen, jona komissio vastaanottaa toimenpideohjelman muuttamista koskevan pyynnön.

2. Menot ovat maaseuturahaston tukeen kelpoisia ainoastaan, jos ne ovat aiheutuneet kyseessä olevan ohjelman hallintoviranomaisen päättämistä tai vastuulla olevista toimista toimivaltaisen elimen vahvistamien valintaperusteiden mukaisesti. – –”

10 Saman asetuksen 75 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettiin, että hallintoviranomainen oli vastuussa ohjelman tehokkaasta ja moitteettomasta hallinnosta ja täytäntöönpanosta ja erityisesti sen varmistamisesta, että rahoitettavat toimet valitaan maaseudun kehittämisohjelmiin sovellettavien perusteiden mukaisesti.

11 Asetuksen (EY) N:o 1698/2005 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 15.12.2006 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1974/2006 (EUVL L 368, s. 15) kuudennen perustelukappaleen mukaan komission päätöksellä olisi vahvistettava ainoastaan muutokset, jotka aiheuttavat huomattavia muutoksia ohjelmiin, maaseuturahaston rahoituksen siirrot ohjelman toimintalinjojen välillä ja muutokset maaseuturahaston yhteisrahoitusosuuksissa, ja tältä osin olisi vahvistettava hyväksymismenettely.

12 Asetuksen N:o 1974/2006 10 artiklan 1 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”Asetuksen – – N:o 1698/2005 71 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan soveltamiseksi jäsenvaltio kantaa vastuun menoista, joita aiheutuu siitä päivästä lähtien, jona komissio vastaanottaa jäsenvaltion pyynnön tämän asetuksen 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuista ohjelmatarkistuksista tai -muutoksista, siihen päivään, jona tehdään – – komission päätös tai saadaan päätökseen – – arviointi muutosten vaatimustenmukaisuudesta.”

13 Neuvoston asetuksen (EY) N:o 1290/2005 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä maksajavirastojen kirjanpidon ja meno- ja tuloilmoitusten sekä menojen korvaamista koskevien edellytysten osalta maataloustukirahaston ja maaseuturahaston yhteydessä 21.6.2006 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 883/2006 (EUVL L 171, s. 1) määritellään tietyt edellytykset ja erityissäännöt, joita sovelletaan maaseuturahaston menojen ja tulojen yhteishallinnointiin, maksajavirastojen kirjanpitoon ja meno- ja tuloilmoituksiin sekä komission suorittamiin menojen korvauksiin asetuksen (EY) N:o 1290/2005 yhteydessä. Asetuksen N:o 1290/2005 seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan, että maaseuturahastosta rahoitettuihin toimiin liittyvien yksittäisten toimien osalta komissiolle on toimitettava menoilmoitukset, jotka samalla katsotaan maksupyynnöiksi, vaadittuine tietoineen. Kyseisen asetuksen 11 perustelukappaleen mukaan komissio maksaa jäsenvaltioille kuukausittaisia tai säännöllisiä maksuja näiden toimittamien menoilmoitusten perusteella ottaen huomioon maksajavirastojen unionin talousarvioon perimät tulot. Kyseisen asetuksen 23 perustelukappaleessa todetaan, että ottaen huomioon maaseuturahaston osalta sovellettavien kirjanpitosäännösten erityispiirteet, ennakkomaksun käyttö ja toimenpiteiden rahoitus kalenterivuosittain, olisi säädettävä, että kyseiset menot on ilmoitettava kyseisiin erityisedellytyksiin soveltuvin määräajoin.

14 Asetuksen N:o 883/2006 16 artiklassa, jonka otsikkona oli ”Menoilmoitukset”, säädettiin pääasian tosiseikkojen tapahtumahetkellä seuraavaa:

”1. Maksajavirastot laativat menoilmoitukset kustakin maaseudun kehittämisohjelmasta. Menoilmoituksissa on kunkin maaseudun kehittämistoimenpiteen osalta esitettävä tukikelpoisten julkisten menojen määrä, jonka osalta maksajavirasto on tosiasiallisesti maksanut vastaavan maaseuturahaston osuuden viitekauden aikana.

2. Kun ohjelma on hyväksytty, jäsenvaltioiden on asetuksen – – N:o 1290/2005 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan i alakohdan ja tämän asetuksen 18 artiklan mukaisesti toimitettava komissiolle menoilmoituksensa sähköisessä muodossa noudattaen seuraavaa aikataulua: – –

d) viimeistään 31 päivänä tammikuuta 16 päivän lokakuuta ja 31 päivän joulukuuta välisenä aikana toteutuneiden menojen osalta.

Tietyn kauden osalta ilmoitetuissa menoissa voi olla oikaisuja saman varainhoitovuoden edellisillä ilmoitusjaksoilla ilmoitettuihin tietoihin.

– –

4. Jos jonkin viitekauden menoilmoituksissa todetaan poikkeamia, tulkintaeroja tai epäjohdonmukaisuuksia, jotka johtuvat erityisesti asetuksen – – N:o 1698/2005 ja sen soveltamista koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti vaadittujen tietojen toimittamatta jättämisestä ja jos ne edellyttävät lisätarkastuksia, asianomaista jäsenvaltiota pyydetään toimittamaan lisätietoja. – –

Asetuksen – – N:o 1290/2005 26 artiklan 5 kohdassa säädetyn maksumääräajan kuluminen voidaan tällaisissa tapauksissa keskeyttää koko siltä määrältä tai joltain osalta sitä määrää, jota maksupyyntö koskee, tietojen toimittamista koskevan pyynnön lähetyspäivästä siihen asti, kun pyydetyt tiedot vastaanotetaan ja viimeistään siihen asti, kun seuraavan kauden menot ilmoitetaan. Ellei tässä ajassa päästä ratkaisuun, komissio voi asetuksen – – N:o 1290/2005 27 artiklan 3 kohdan mukaisesti keskeyttää maksut tai alentaa niitä.

– –”

15 Asetuksen N:o 1290/2005 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä maksajavirastojen ja muiden elinten hyväksymisen sekä maataloustukirahaston ja maaseuturahaston tilien tarkastamisen ja hyväksymisen osalta 21.6.2006 annetun komission asetuksen (EY) N:o 885/2006 (EUVL L 171, s. 90) yhdeksännessä perustelukappaleessa todettiin muun muassa, että olisi vahvistettava yksityiskohtaiset säännöt niin asetuksen N:o 1290/2005 30 artiklan mukaista tilien tarkastus- ja hyväksymismenettelyä kuin kyseisen asetuksen 31 artiklassa säädettyä sääntöjenmukaisuuden tarkastamista varten samoin kuin sitä menettelyä varten, jonka avulla asiaankuuluvat määrät on tapauksen mukaan vähennettävä jostakin jäsenvaltiolle seuraavaksi suoritettavasta maksusta tai lisättävä siihen.

16 Asetuksen N:o 885/2006 10 artiklassa, jonka otsikkona on ”Tilien tarkastaminen ja hyväksyminen” säädetään seuraavaa:

”1. Asetuksen – – N:o 1290/2005 30 artiklassa tarkoitetussa tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevassa päätöksessä on määriteltävä se kussakin jäsenvaltiossa kyseisenä varainhoitovuonna toteutuvien menojen määrä, joka voidaan veloittaa maataloustukirahastolta ja maaseuturahastolta tämän asetuksen 6 artiklassa tarkoitetun tilinpäätöksen ja asetuksen – – N:o 1290/2005 17 ja 27 artiklan mukaisten mahdollisten vähentämisten ja keskeyttämisten perusteella.

– –

Maaseuturahaston osalta tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevassa päätöksessä määritellyn määrän on sisällettävä varat, jotka asianomainen jäsenvaltio voi käyttää uudelleen asetuksen – – N:o 1290/2005 33 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisesti.

2. – – Maaseuturahastoa koskeva määrä, joka tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevan päätöksen perusteella voidaan periä takaisin kultakin jäsenvaltiolta tai maksaa kullekin jäsenvaltiolle, on vahvistettava vähentämällä kyseisen varainhoitovuoden osalta maksetut välimaksut samalle vuodelle 1 kohdan mukaisesti hyväksytyistä menoista. Komissio vähentää kyseisen määrän ensimmäisestä maksusta, jonka osalta jäsenvaltio toimittaa menoilmoituksen sen jälkeen, kun asetuksen – – N:o 1290/2005 30 artiklassa tarkoitettu päätös on annettu, tai lisää sen tällaiseen maksuun.”

3. Komission on toimitettava kyseisille jäsenvaltioille saamiensa tietojen tarkistuksen tulokset sekä mahdollisesti ehdottamansa muutokset viimeistään kyseistä varainhoitovuotta seuraavan vuoden maaliskuun 31 päivänä.

4. Jos kyseisestä jäsenvaltiosta johtuvista syistä komissio ei voi tarkastaa ja hyväksyä jäsenvaltion tilejä ennen seuraavan vuoden huhtikuun 30 päivää, komission on ilmoitettava jäsenvaltiolle niistä lisäselvityksistä, jotka se aikoo tehdä asetuksen – – N:o 1290/2005 37 artiklan mukaisesti.

– – ”

17 Saman asetuksen 11 artiklassa, jonka otsikkona on ”Sääntöjenmukaisuuden tarkastaminen”, vahvistettiin asetuksen N:o 1290/2005 31 artiklassa tarkoitettua menettelyä koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

Asian tausta

18 Italian viranomaiset ovat toimittaneet komissiolle 15.11.2011 lähetetyllä tiedonannolla asetuksen N:o 1974/2006 6 artiklan mukaisesti Basilicatan aluetta koskevan maaseudun kehittämisohjelman perustellun muutosehdotuksen kaudelle 2007–2013. Tämä pyyntö liittyi erityisesti kyseisen ohjelman toimenpiteen nro 125 täytäntöönpanoa koskeviin yksityiskohtaisiin sääntöihin sekä alueellisten tarjouspyyntöjen järjestämisen että kansallisen käyttöönottomenettelyn osalta.

19 Komissio ilmoitti 1.12.2011 päivätyllä kirjeellä vastaanottaneensa tämän tiedonannon ja täsmensi, että pyydettyjen muutosten hyväksymiseen sovelletaan kuuden kuukauden määräaikaa asetuksen N:o 1974/2006 7 artiklan mukaisesti.

20 Italian maksajavirasto Agenzia per l’erogazioni in agricoltura (AGEA, maatalousmaksujen maksutoimisto) esitti 26.1.2012 päivätyllä tiedonannolla menoilmoituksen Basilicatan aluetta koskevan maaseudun kehittämisohjelman hallintoviranomaisen suorittamista menoista vuoden 2011 viimeisen neljänneksen osalta asetuksen N:o 1290/2005 26 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisesti.

21 Italian viranomaisten ja komission kahdenvälisten neuvottelujen johdosta jälkimmäinen pyysi 8.2.2012 päivätyllä sähköpostiviestillä tarkempia tietoja maaseuturahaston vastuulle Basilicatan alueen osalta ilmoitetuista menoista vuoden 2011 viimeiseltä neljännekseltä. Se tiedusteli erityisesti, sisältyikö näihin menoihin sellaisia menoja, jotka oli suoritettu tätä aluetta koskevan ohjelman muutosehdotuksen, joka oli parhaillaan komission yksiköiden tutkittavana, tekemisen jälkeen. Lisäksi se pyysi toimenpiteeseen nro 125, joka oli myös sen yksiköiden tutkittavana, liittyvien menojen yksityiskohtaisia perusteluja.

22 Italian viranomaiset vastasivat 9.2.2012 päivätyllä sähköpostiviestillään, että ilmoitettuihin menoihin sisältyi toimenpiteeseen nro 125 – joka oli pantu täytäntöön kansallisen käyttöönottomenettelyn yhteydessä – liittyvän viiden hankkeen menoja. Tähän viestiin liitetystä taulukosta ilmeni näiden viiden hankkeen osalta suoritettujen menojen yhteismäärä ja maaseuturahastolta veloitettava 5 006 487,10 euron määrä.

23 Komissio antoi 21.3.2012 päivätyllä kirjeellään tiedoksi huomautuksensa ja pyysi lisätietoja maaseudun kehittämisohjelman muutosehdotuksista Basilicatan alueen viranomaisilta. Se totesi erityisesti, että kansallisen käyttöönottomenettelyn käyttöönottoa koskeva muutosehdotus oli ristiriidassa asetuksen N:o 1698/2005 71 artiklan 2 kohdan ja 75 artiklan 1 kohdan a alakohdan kanssa. Näin ollen se oli keskeyttänyt näiden toimenpiteiden hyväksymistä koskevan kuuden kuukauden määräajan ja pyytänyt Italian viranomaisia tarkistamaan ehdotuksiaan.

24 Komissio pyysi 28.3.2012 päivätyllä kirjeellään AGEAa esittämään vuoden 2011 viimeisen neljänneksen osalta Basilicatan aluetta koskevan uuden menoilmoituksen, josta on vähennetty sellaiset menot, jotka on suoritettu viiden toimenpiteeseen nro 125 liittyvän hankkeen osalta eli 8 703 906,64 euroa julkisia menoja ja 5 006 487,10 euroa maaseuturahastolta veloitettavia menoja. Se viittasi 21.3.2012 päivättyyn kirjeeseensä ja totesi, ettei toimenpiteen nro 125 täytäntöönpanon yksityiskohtaisia sääntöjä koskeva muutosehdotus ollut asetuksen N:o 1698/2005 71 artiklan 2 kohdan eikä 75 artiklan 1 kohdan mukainen eivätkä viisi hanketta siten olleet kelpoisia maaseuturahaston tukeen. Lopuksi se muistutti asetuksen N:o 1974/2006 10 artiklan 1 kohdan säännöksestä.

25 AGEA vastasi 3.4.2012 päivätyllä kirjeellään kieltäytyvänsä toimittamasta uutta ilmoitusta. Sen mukaan esitetty menoilmoitus, joka oli asetuksen N:o 1290/2005 26 artiklan 3 kohdan vaatimusten mukainen, oli katsottava hyväksyttäväksi ottaen huomioon varsinkin, ettei komissio ollut esittänyt tämän saman artiklan 4 kohdan mukaisia huomautuksia. Näin ollen komission olisi pitänyt suorittaa välimaksu 45 päivän kuluessa menoilmoituksen vastaanottamisesta asetuksen N:o 883/2006 16 artiklan 4 kohdan, luettuna yhdessä asetuksen N:o 1290/2005 26 artiklan 5 kohdan kanssa, mukaisesti. Komissio olisi näin ollen yhä voinut käyttää mahdollisuutta keskeyttää maksut tai soveltaa niihin vähennyksiä asetuksen N:o 1290/2005 27 artiklan mukaisesti. AGEA toteaa lopuksi, että komission oli tapauksesta riippuen tehtävä mahdolliset oikaisut seuraavaa neljännestä koskevaan menoilmoitukseen asetuksen N:o 883/2006 16 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

26 Komissio pani 15.5.2012 päivätyssä kirjeessään merkille tämän Italian viranomaisten kieltäytymisen. Se muistutti perusteista, joilla kyseiseen viiteen hankkeeseen liittyvät menot olisi pitänyt vähentää ilmoitetuista menoista, ja pyysi näitä viranomaisia toimittamaan sille lisätietoja 30 päivän kuluessa. Komissio totesi, että jos vastausta ei esitetä tai jos sitä ei pidetä tyydyttävänä, se saattoi tehdä ilmoitettuihin menoihin asetuksen N:o 1290/2005 27 artiklan mukaisesti vähennyksiä, joihin kuului maaseuturahastolta veloitettava 5 006 487,10 euron määrä.

27 Komissio esitti 25.5.2012 päivätyssä kirjeessään huomautuksia Basilicataa koskevan maaseudun kehittämisohjelman uuteen tarkistettuun muutosehdotukseen, joka oli annettu tiedoksi samanaikaisesti 9.5.2012. Tässä versiossa Italian tasavalta ehdotti toimenpiteen nro 125 panemista täytäntöön tarjouspyyntömenettelyissä, joissa hallintoviranomainen voisi tarkistaa maaseudun kehittämisohjelman mukaisten toteuttamisedellytysten täyttymisen. Komissio hylkäsi myös tämän ehdotuksen. Se totesi erityisesti, että tämän toimenpiteen täytäntöönpanoa koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen tarkistamista koskeva pyyntö sisälsi oikeudellista epävarmuutta luovia tekijöitä voimassaoleviin sääntöihin verrattuna. Lopuksi se keskeytti ohjelman muutosehdotuksen hyväksymistä koskevan kuuden kuukauden määräajan ja pyysi Italian viranomaisia esittämään siitä uuden version.

28 Italian viranomaiset esittivät 20.6.2012 päivätyssä kirjeessään huomatuksensa komission 15.5.2012 päivätyssä kirjeessä esittämään toteamukseen, jonka mukaan menoja ei hyväksytä.

29 Komissio vastasi 11.9.2012 päivätyssä kirjeessään, että Italian viranomaisten esittämät seikat eivät sisältäneet vastausta ongelmiin, jotka oli todettu kyseisen muutosehdotuksen asetuksen N:o 1698/2005 71 artiklan 2 kohdan ja 75 artiklan 1 kohdan mukaisuuden osalta. Se totesi uudestaan, että 5 006 487,10 euron määrää ei voitu rahoittaa maaseuturahastosta. Se totesi lisäksi, että jos vastausta ei esitetä 30 päivän kuluessa tai jos sitä pidetään epätyydyttävänä, se tekisi vastaavat vähennykset välimaksuihin asetuksen N:o 1290/2005 27 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

30 Italian viranomaiset vahvistivat 19.10.2012 päivätyssä kirjeessään, että niillä ei ollut muita huomautuksia ilmoitettujen menojen määrän vaatimustenmukaisuuden osalta ja että ne olivat aloittaneet toimenpiteen nro 125 edunsaajien vastaanottamien määrien takaisinperinnän.

31 Komissio ilmoitti 26.3.2013 päivätyllä kirjeellään Italian viranomaisille, että asetuksen N:o 1290/2005 27 artiklan 3 kohdan mukainen tietojenvaihto oli katsottava päättyneeksi ja että se pysytti päätelmänsä, jonka mukaan toimenpiteeseen 125 liittyvän viiden hankkeen täytäntöönpanoa koskevat yksityiskohtaiset säännöt eivät olleet unionin oikeuden mukaisia. Se lisäsi valmistelevansa 5 006 487,10 euron määrän maksamisen keskeyttämistä ja ottavansa tämän huomioon myös myöhemmissä tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevissa menettelyissä.

32 Italian viranomaiset panivat merkille tämän komission kirjeen 17.4.2013 päivätyssä kirjeessään ja ilmoittivat katsovansa, että riidanalaisen määrän maksaminen oli jo keskeytetty.

33 Komissio teki 26.4.2013 täytäntöönpanopäätöksen 2013/209/EU, jossa on kyse maaseuturahastosta rahoitettaviin menoihin liittyvien jäsenvaltioiden maksajavirastojen tilien tarkastamisesta ja hyväksymisestä varainhoitovuoden 2012 osalta (EUVL L 118, s. 23, jäljempänä riidanalainen päätös), joka annettiin tiedoksi Italian tasavallalle 29.4.2013. Basilicatan alueen osalta komissio on sisällyttänyt ”Määriin, joita ei voida käyttää uudelleen”, 5 006 487,10 euron määrän, joka on siten suljettu unionin rahoituksen ulkopuolelle.

34 Komissio on 16.5.2013 antamallaan tiedonannolla aloittanut asetuksen N:o 885/2006 11 artiklan 1 kohdan mukaisen sääntöjenmukaisuuden tarkastamista koskevan menettelyn. Se on ehdottanut korjaustoimenpiteenä 5 006 487,10 euron määrän korjausta AGEAn haitaksi.

Menettely ja asianosaisten vaatimukset

35 Italian tasavalta on nostanut nyt esillä olevan kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 9.7.2013 jättämällään kannekirjelmällä.

36 Vastauskirjelmää ei ole toimitettu asetetussa määräajassa eli 26.11.2013 mennessä, joten kirjallinen menettely on päätetty tänä ajankohtana.

37 Unionin yleinen tuomioistuin (kuudes jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ja esitti 2.5.1991 tehdyn työjärjestyksensä 64 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena asianosaisille kirjallisia kysymyksiä, joihin ne vastasivat asetetussa määräajassa.

38 Asianosaisten lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 16.4.2015 pidetyssä istunnossa.

39 Italian tasavalta vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin siinä jätetään maaseuturahaston menojen enimmäismäärän ulkopuolelle 5 006 487,10 euron määrä Basilicatan alueen osalta kyseistä aluetta koskevan kehittämisohjelman osalta ja

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

40 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

41 Italian tasavalta vetoaa kanteensa tueksi yhteen ainoaan kanneperusteeseen, joka koskee asetuksen N:o 1290/2005 26, 27 ja 29 artiklan, asetuksen N:o 1974/2006 10 artiklan, asetuksen N:o 883/2006 16 artiklan 4 kohdan ja asetuksen N:o 885/2006 11 artiklan rikkomista sekä olennaisten menettelymääräysten, kuten perusteluvelvollisuuden, rikkomista ja unionin oikeuden yleisten periaatteiden, erityisesti laillisuusperiaatteen, oikeusvarmuuden periaatteen ja luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista.

42 Italian tasavallan mukaan se, että riidanalaisessa päätöksessä luokiteltiin 5 006 487,10 euron suuruinen määrä ”Määräksi, joita ei voida käyttää uudelleen”, merkitsee sitä, että kyseinen summa vähennetään Basilicatan aluetta koskevaan maaseudun kehittämisohjelmaan liittyvien maaseuturahaston menojen enimmäismäärästä ja näin ollen sitä, ettei kyseistä määrää ole enää mahdollista käyttää edellä mainitun enimmäismäärän puitteissa. Tämä luokittelu merkitsee asetuksen N:o 1290/2005 29 artiklassa tarkoitettua tämän määrän vapauttamista. Tällainen vapauttaminen rikkoo edellä 41 kohdassa mainittuja säännöksiä ja oikeussääntöjä, erityisesti siksi, että Basilicatan aluetta koskevaan maaseudun kehittämisohjelmaan liittyvä menoilmoitus vuoden 2011 viimeiseltä neljännekseltä oli esitetty säädetyssä määräajassa ja asetuksen N:o 1290/2005 26 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

43 Komissio kiistää Italian tasavallan väitteet ja katsoo, että kanne perustuu virheelliseen lähtökohtaan, koska riidanalaisessa päätöksessä ei määrätä riidanalaisen määrän vapauttamisesta ilman eri toimenpiteitä. Lisäksi on niin, että koska Italian tasavalta on osallistunut kiinteästi päätöksen valmisteluprosessiin ja ottaen huomioon riidanalaisen päätöksen ensimmäinen ja seitsemäs perustelukappale, tätä päätöstä on pidettävä riittävästi perusteltuna.

44 Aluksi on huomattava, että – kuten Italian tasavalta on vahvistanut suullisessa käsittelyssä – nyt esillä oleva kanne koskee sitä, että 5 006 487,10 euron määrä on olennaisilta osin vapautettu ilman eri toimenpiteitä riidanalaisessa päätöksessä asetuksen N:o 1290/2005 29 artiklan 5 kohdan vastaisesti ja ilman riittävää selitystä.

45 Ensiksi on kuitenkin huomattava, että kirjallisissa huomautuksissaan Italian tasavalta tyytyi vetoamaan asetuksen N:o 1290/2005 26 ja 27 artiklan, asetuksen N:o 1974/2006 10 artiklan, asetuksen N:o 883/2006 16 artiklan 4 kohdan ja asetuksen N:o 885/2006 11 artiklan rikkomiseen sekä yleisesti olennaisten menettelymääräysten ja unionin oikeuden yleisten periaatteiden, erityisesti laillisuusperiaatteen, oikeusvarmuuden periaatteen ja luottamuksensuojan periaatteen rikkomiseen ilman minkäänlaista kehittelyä.

46 On palautettava mieliin, että 2.5.1991 tehdyn työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan kanteessa on esitettävä muun muassa yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista. Lisäksi vakiintuneessa oikeuskäytännössä on todettu, että terminologisista kysymyksistä riippumatta kyseisen yhteenvedon on oltava riittävän selvä ja täsmällinen, jotta vastaaja voi valmistella puolustuksensa ja

unionin yleinen tuomioistuin ratkaista asian tarpeen vaatiessa ilman muiden tietojen pyytämistä. Jotta kanne voidaan ottaa tutkittavaksi, olennaisten tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen, joihin se perustuu, on nimittäin ilmettävä itse kannekirjelmästä ainakin pääpiirteittäin mutta johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi, jotta taataan oikeusvarmuus ja hyvä oikeudenkäyttö (ks. tuomio 27.9.2006, Roquette Frères v. komissio, T-322/01, Kok., EU:T:2006:267, 208 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on todettu myös, että kaikki oikeudelliset perusteet, joita ei ole esitetty kannekirjelmässä riittävästi, on jätettävä tutkimatta. Vastaavien vaatimusten on täytyttävä, kun kanneperusteen tueksi esitetään väite. Koska kyse on ehdottomasta prosessinedellytyksestä, unionin yleinen tuomioistuin voi tarvittaessa ottaa esille tämän tutkittavaksi ottamisen edellytyksen puuttumisen omasta aloitteestaan (tuomio 14.12.2005, Honeywell v. komissio, T-209/01, Kok., EU:T:2005:455, 54 ja 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

47 Ottaen huomioon edellä 46 kohdassa esitetty vakiintunut oikeuskäytäntö unionin yleinen tuomioistuin toteaa viran puolesta, että edellä 45 kohdassa mainittuja väitteitä ei ole perusteltu pääpiirteittäin 2.5.1991 tehdyn työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti. Ne on siis jätettävä tutkimatta.

48 Toiseksi Italian tasavalta väittää kanteen 40–41 kohdassa, että riidanalaisessa päätöksessä mainittu riidanalainen rahamäärä on virheellinen. Sen mukaan on niin, että kun otetaan huomioon, että ”maksuja on suoritettu enemmän kuin olisi ollut ehdottoman välttämätöntä määrien vapauttamisen välttämiseksi”, tämän määrän tulisi olla 4 475 963,58 euroa. Se on esittänyt taulukon, josta ilmenee maksusitoumusten yhteismäärä alueella vuosina 2007–2009 ja ero 31.12.2011 suoritetuissa maksuissa ottamalla yhtäältä mukaan toimenpiteeseen nro 125 liittyvät viisi hanketta ja toisaalta jättämällä ne ulkopuolelle.

49 On todettava, että kyseisestä kanteen 41 kohdassa esitetystä taulukosta ei mitenkään ilmene sen sisältämien tietojen alkuperä eikä siinä ole mitään merkityksellistä selitystä sen laatimismenetelmistä ja että sen sisältämiä tietoja on mahdotonta tarkistaa. Näin ollen sillä ei ole riittävästi näyttöarvoa eikä unionin yleinen tuomioistuin voi sen perusteella tutkia riidanalaisen määrän laskentaa. Tässä yhteydessä on muistutettava, että asiakirjan näyttöarvoa arvioitaessa on ensiksi tutkittava sen sisältämän tiedon todennäköisyys ja otettava huomioon erityisesti asiakirjan alkuperä, sen laatimisolosuhteet ja vastaanottaja sen pohtimiseksi, vaikuttaako se sisällöltään järkeenkäyvältä ja luotettavalta (ks. tuomio 27.9.2006, Dresdner Bank ym. v. komissio, T-44/02 OP, T-54/02 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP ja T-61/02 OP, Kok., EU:T:2006:271, 121 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

50 Tästä seuraa, ettei väite, joka koskee riidanalaisen määrän laskentaa, ole perusteltu ja että se on hylättävä.

51 Sama koskee kanteen 37 kohdassa esitettyä taulukkoa, josta ilmenevät Italian viranomaisten toimenpiteen nro 125 edunsaajilta takaisin perimät määrät, jotka muodostavat maaseuturahaston osuuden. Tästä taulukosta ei mitenkään ilmene sen sisältämien tietojen alkuperä eikä siinä anneta mitään merkityksellistä selvitystä sen laatimismenetelmästä. Näin ollen se on niin ikään hylättävä, koska sillä ei ole näyttöarvoa.

52 Täydentävästi on muistutettava siitä, että vaikka komission on vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan näytettävä toteen unionin oikeuden sääntöjen rikkominen, sen jälkeen kun tämä rikkominen on osoitettu, jäsenvaltion on tarvittaessa osoitettava, että komissio on tehnyt virheen määrätessään, mitä rahoituksellisia seuraamuksia rikkomisella on (tuomio 7.10.2004, Espanja v. komissio, C-153/01, Kok., EU:C:2004:589, 67 kohta ja tuomio 7.7.2005, Kreikka v. komissio, C-5/03, Kok., EU:C:2005:426, 38 kohta). Jos rikkominen osoitetaan nyt käsiteltävässä asiassa, on todettava, että Italian tasavalta ei ole esittänyt mitään väitteitä, jotka osoittaisivat, että komissio on tehnyt virheen määrittäessään, mitä rahoituksellisia seuraamuksia rikkomisella on.

53 Lisäksi on todettava seuraavaa niiden väitteiden osalta, jotka perustuvat lähinnä asetuksen N:o 1290/2005 29 artiklan 5 kohdan ja perusteluvelvollisuuden rikkomiseen.

54 Ensinnäkin Italian tasavalta väittää, että riidanalaisesta päätöksestä puuttuvat perustelut siltä osin kuin kyseessä on riidanalaisen määrän luokittelu maaseuturahaston tilien tarkastamista ja hyväksymistä vuoden 2012 osalta koskevassa päätöksessä, jossa ei mainita sen valmisteluasiakirjoja.

55 Toiseksi Italian tasavalta väittää, että siltä osin kuin riidanalaista määrää on vähennetty tai sen maksaminen on keskeytetty asetuksen N:o 1290/2005 27 artiklan 3 kohdan mukaisesti, se on väistämättä jätetty vapautettavien määrien laskennan ulkopuolelle saman asetuksen 29 artiklan 5 kohdan mukaisesti. Samoin tilien tarkastaminen ja hyväksyminen koskee ainoastaan kunkin maksajaviraston esittämiä tilinpäätöstä koskevia päätelmiä. Italian tasavallan mukaan riidanalaisen määrän sisällyttäminen maaseuturahaston tilien tarkastamista ja hyväksymistä vuoden 2012 osalta koskevaan riidanalaiseen päätökseen on ristiriidassa sitä seuranneen asetuksen N:o 885/2006 11 artiklan mukaisen sääntöjenmukaisuuden tarkastamista koskevan menettelyn aloittamisen kanssa.

Väite, joka perustuu riidanalaisen päätöksen perustelujen puutteellisuuteen

56 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 296 artiklassa edellytetyistä perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä riidanalaisen toimen toteuttaneen unionin toimielimen päättely siten, että niille, joita toimi koskee, selviävät sen syyt ja että ne voivat puolustaa oikeuksiaan ja että unionin tuomioistuin voi tutkia toimen laillisuuden. Perusteluissa ei kuitenkaan tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä erilaisia tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja. Tutkittaessa sitä, ovatko päätöksen perustelut näiden edellytysten mukaisia, on otettava huomioon päätöksen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki kyseistä alaa koskevat oikeussäännöt (ks. tältä osin tuomio Mehibas Dordtselaan v. komissio, T-290/97, EU:T:2000:8, 92 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

57 Tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevien päätösten valmistelun erityisessä yhteydessä vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan päätöksen perusteluja on pidettävä riittävinä, kun se jäsenvaltio, jolle päätös on osoitettu, on osallistunut kiinteästi päätöksen valmisteluun ja näin ollen tunsi ne syyt, joiden vuoksi komissio ei katsonut riidanalaisten summien kuuluvan maaseuturahaston vastattavaksi (ks. vastaavasti EMOTR:n osalta tuomio 6.3.2001, Alankomaat v. komissio, C-278/98, Kok., EU:C:2001:124, 119 kohta; tuomio 20.9.2001, Belgia v. komissio, C-263/98, Kok., EU:C:2001:455, 98 kohta ja tuomio 9.9.2004, Kreikka v. komissio, C-332/01, Kok., EU:C:2004:496, 67 kohta).

58 Nyt käsiteltävässä asiassa tosiseikoista ja asiakirja-aineistosta ilmene ensinnäkin, että komissio on esittänyt selkeästi ja riittävästi syyt, joiden vuoksi se katsoi, ettei riidanalainen määrä ollut kelpoinen maaseuturahaston tukeen, ja se on tehnyt näin koko riidanalaisen päätöksen tekemiseen johtaneen hallinnollisen menettelyn ajan. Se on nimittäin saattanut Italian tasavallan tietoon useita kertoja sen, ettei riidanalaisen määrän sisällyttäminen maaseuturahaston vastattavaksi ilmoitettuihin menoihin vuoden 2011 viimeisen neljänneksen osalta ollut sääntöjenmukaista. Lisäksi se on toistuvasti pyytänyt Italian tasavaltaa vähentämään toimenpiteeseen nro 125 liittyvän viiden hankkeen osalta suoritetut menot ja todennut, että se vähentää vastaavasti välimaksuja, koska kyseinen toimenpide ei ole asetuksen N:o 1698/2005 71 artiklan 2 kohdan ja 75 artiklan 1 kohdan mukainen.

59 Niinpä komissio on todennut 21.3.2012 päivätyssä kirjeessään (ks. edellä 23 kohta), ettei toimenpidettä nro 125 koskeva muutos ollut asetuksen N:o 1698/2005 71 artiklan 2 kohdan ja 75 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukainen. Se täsmensi tässä kirjeessä, että ainoastaan kyseisen ohjelman hallintoviranomaisen päättämät tai sen vastuulla hyväksytyt menot olivat kelpoisia maaseuturahaston tukeen toimivaltaisen viranomaisen asettamien valintakriteerien mukaisesti. Nyt käsiteltävässä asiassa ei kuitenkaan ollut näin. Komissio pyysi seuraavaksi 28.3.2012 päivätyllä kirjeellään (ks. edellä 24 kohta) AGEAa vähentämään Basilicatan aluetta koskevasta menoilmoituksesta vuoden 2011

viimeisen neljänneksen osalta menot, jotka liittyivät toimenpiteeseen nro 125, koska niitä ei voitu kohdistaa maaseuturahastoon. Se viittasi yhtäältä siihen edellisessä 21.3.2012 lähettämässään kirjeessä ja toisti tälle poissulkemiselle esittämänsä perustelut ja samat sovellettavat oikeussäännöt sekä toisaalta muistutti asetuksen N:o 1974/2006 10 artiklan 1 kohdan säännöksestä, joka oli tämän vähennystä koskevan pyynnön perusteena. Kirjeessä, joka oli päivätty 15.5.2012 (ks. edellä 26 kohta), toistettiin edellisissä kirjeissä esitetyt perustelut ja todettiin, että jos merkityksellisiä lisätietoja ei esitetä, komissio tarkastaisi ja hyväksyisi tilit vähennettynä toimenpiteeseen nro 125 liittyvillä menoilla eli 5 006 487,10 euron määrällä. Samoin 11.9.2012 päivätyssä kirjeessään (ks. edellä 29 kohta) komissio hylkäsi Italian viranomaisten esittämät seikat ja totesi uudestaan, ettei riidanalainen määrä ollut tukikelpoinen samoista syistä ja samojen säännösten perusteella.

60 Tämä menettely johti 26.3.2013 päivättyyn kirjeeseen (ks. edellä 31 kohta). Komissio esitti siinä uudestaan syyt, joiden vuoksi se katsoi, ettei riidanalainen määrä ollut kelpoinen maaseuturahaston tukeen. Se totesi, että Italian viranomaiset eivät olleet vastanneet sen esittämiin huolenaiheisiin, jotka koskivat toimenpiteen nro 125 puitteissa suoritettujen menojen lainmukaisuutta ja jotka se oli esittänyt 11.9.2012 päivätyssä kirjeessään. Näin ollen komissio pysytti johtopäätöksensä ja totesi keskeyttävänsä 5 006 487,10 euron määrän maksamisen ja ottavansa kysymyksen huomioon tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevassa menettelyssä.

61 On todettava, että nämä tosiseikat, joita Italian tasavalta ei ole kiistänyt, osoittavat, että komissio on ilmaissut riidanalaisen määrän käsittelyä koskevan kantansa selkeästi ja yksiselitteisesti.

62 Toiseksi asiakirja-aineistosta ilmenee, että Italian viranomaiset olivat ymmärtäneet, että riidanalainen määrä oli jätetty tukikelpoisten menojen ulkopuolelle vuoden 2011 viimeisen neljänneksen osalta ja syyt tälle. On painotettava erityisesti, että vuoden 2012 lopussa Italian viranomaiset olivat ennakoidessaan, että maaseuturahaston tukeen oikeuttavia menoja koskevan riidanalaisen määrän maksaminen keskeytettäisiin, ryhtyneet perimään takaisin kokonaisuudessaan edunsaajien saamia määriä, mikä ilmenee niiden 19.10.2012 päivätystä kirjeestä. Lisäksi Italian viranomaiset olivat muuttaneet kahdesti toimenpiteen nro 125 täytäntöönpanon yksityiskohtaisia ehtoja koskevaa muutosehdotustaan ottaakseen huomioon komission esittämät ongelmat, mikä ilmenee niiden unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin antamista vastauksista.

63 On mainittava myös, että Italian viranomaiset ovat toistuvasti lausuneet riidanalaisen määrän luokittelusta ja komission tältä osin esittämästä kannasta 3.4.2012, 20.6.2012, 19.10.2012 ja 17.4.2013 päivätyissä kirjeissään hallinnollisen menettelyn aikana.

64 Lisäksi on todettava, että koska Italian hallitus nimenomaisesti aloitti 15.11.2011 päivätyllä tiedonannollaan (ks. edellä 18 kohta) asetuksen N:o 1974/2006 6 artiklan nojalla ehdottamansa muutoksen valvontamenettelyn nyt käsiteltävässä tapauksessa, se ei voi väittää, ettei se ollut tietoinen tämän muutoksen hylkäämisestä saman asetuksen 10 artiklan nojalla aiheutuvista seurauksista.

65 Kolmanneksi väite, jonka mukaan riidanalaisesta päätöksestä puuttuvat perustelut, ei voi menestyä. Tämän päätöksen perustelukappaleesta ilmenee, että komissio on nojautunut erityisesti asetuksen N:o 1290/2005 27, 30 ja 33 artiklaan. Komissio on täsmentänyt erityisesti riidanalaisen päätöksen seitsemännessä perustelukappaleessa, että ”jotta [27 artiklan 3 kohdan mukaisesti vähennettyjä tai keskeytettyjä välimaksuja] ei korvattaisi liian aikaisin tai tilapäisesti, niitä ei pitäisi hyväksyä tässä päätöksessä, vaan ne edellyttävät – – sääntöjenmukaisuuden tarkastusmenettelyn mukaisia lisätarkastuksia”. Näin ollen riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa komissio tarkasti ja hyväksyi jäsenvaltioiden maksajavirastojen maaseuturahastosta varainhoitovuodelta 2012 rahoitettuja menoja koskevat tilit täsmennyksellä, että asianomaisilta jäsenvaltioilta tämän päätöksen nojalla perittävät tai niille maksettavat määrät kunkin maaseudun kehittämisohjelman osalta vahvistetaan liitteessä I. Liitteessä I Basilicatan alueen osalta riidanalainen määrä on vähennetty ilmoitetuista menoista. Näin ollen varainhoitovuodelta 2012 tarkastettua ja hyväksyttyä määrää on vähennetty samassa suhteessa.

66 Toisin kuin Italian tasavalta väittää, sillä ei ole merkitystä, että riidanalaisessa päätöksessä ei viitata sen valmisteluasiakirjoihin. Italian tasavalta on nimittäin osallistunut kiinteästi päätöksen valmisteluun edellä 57 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla ja tunsi ne syyt, joiden vuoksi komissio ei katsonut riidanalaisen summan kuuluvan maaseuturahaston vastuulle. Italian tasavalta ei ole myöskään yksilöinyt mitään epätarkkuutta, jonka vuoksi se ei olisi voinut ymmärtää riidanalaista päätöstä. Sen väitteen osalta, jonka mukaan se ei ole ymmärtänyt, miksi riidanalainen määrä sisällytettiin ”sarakkeeseen, jota ei ollut koskaan aikaisemmin käytetty [riidanalaisessa päätöksessä] otsikon ”Määrät, joita ei voida käyttää uudelleen” alle, on todettava, että tämä nimikkeistö perustuu suoraan asetuksen N:o 1290/2005 33 artiklaan. Tämän artiklan, jonka otsikkona on ”Maaseuturahastoa koskevat erityiset säännökset”, 3 kohdan c alakohdassa säädetään, että unionin rahoituksen peruutetut määrät, takaisinperityt määrät ja niihin liittyvät korot osoitetaan uudelleen asianomaiseen ohjelmaan. Jäsenvaltio voi kuitenkin ”käyttää” unionin rahoituksen peruutetut tai takaisinperityt määrät ”uudelleen” vain samaan maaseudun kehittämisohjelmaan kuuluvaan toimeen sekä edellyttäen, että näitä määriä ei osoiteta uudelleen toimiin, joihin on sovellettu rahoitusoikaisua. Kuten edellä 65 kohdassa on todettu, riidanalaisessa päätöksessä viitataan nimenomaisesti 33 artiklaan oikeudellisena perusteena. Lisäksi Italian tasavalta on paitsi perinyt takaisin riidanalaisen määrän ennakoidessaan riidanalaisen päätöksen antamisen, myös todennut nyt käsiteltävässä kanteessa, ettei se voinut käyttää uudelleen tätä määrää kyseisen ohjelman puitteissa. Näiden seikkojen perusteella se on selvästikin ymmärtänyt riidanalaisen päätöksen perustelut ja pystynyt vetoamaan oikeuksiinsa unionin yleisessä tuomioistuimessa.

67 Näin ollen tämä väite on hylättävä perusteettomana.

Väite, joka perustuu asetuksen N:o 1290/2005 29 artiklan 5 kohdan rikkomiseen

68 Aluksi on muistutettava siitä, ettei komissiolla ole yhteistä maatalouspolitiikkaa hallinnoidessaan oikeutta sitoutua menoihin, jotka eivät vastaa kyseessä olevaa yhteistä markkinajärjestelyä koskevia sääntöjä, ja että tämä sääntö on yleisesti sovellettava (ks. tuomio 9.6.2005, Espanja v. komissio, C-287/02, Kok., EU:C:2005:368, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Kun komissio toteaa, että maksajavirastojen tileihin sisältyy kyseessä olevaa yhteistä markkinajärjestelyä koskevien unionin sääntöjen vastaisesti suoritettuja menoja, sillä on siis toimivalta ryhtyä sen johdosta kaikkiin toimenpiteisiin ja näin ollen tehdä rahoituskorjauksia maksajavirastojen vuosittaisiin tileihin jo siinä vaiheessa, kun se tekee asetuksen N:o 1290/2005 30 artiklan nojalla päätöksen tilien tarkastamisesta ja hyväksymisestä (siltä osin kuin kyseessä on tilien tarkastaminen ja hyväksyminen asetuksen N:o 1258/1999 7 artiklan 3 kohdan osalta ks. em. tuomio Espanja v. komissio, EU:C:2005:368, 35 kohta).

69 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että kun komissio kieltäytyy hyväksymästä tiettyjä menoja rahastojen vastuulle jäsenvaltion syyksi luettavien unionin oikeuden säännösten rikkomisten vuoksi, sen on näytettävä toteen kyseiset rikkomiset (ks. tältä osin tuomio 28.10.1999, Italia v. komissio, C-253/97, Kok., EU:C:1999:527, 6 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

70 Komission ei tarvitse maatalouden yhteistä markkinajärjestelyä koskevien sääntöjen rikkomisen osoittamiseksi tyhjentävästi näyttää toteen jäsenvaltioiden viranomaisten tekemien tarkastusten riittämättömyyttä tai niiden esittämien lukujen sääntöjenvastaisuutta, vaan sen on esitettävä näyttö siitä, että sillä on vakavia ja perusteltuja epäilyjä kyseisten tarkastusten tai lukujen suhteen. Tämä komission näyttövaatimuksen keventäminen johtuu siitä, että juuri jäsenvaltio pystyy parhaiten keräämään ja tarkistamaan maaseuturahaston tilien tarkastamiseksi ja hyväksymiseksi tarvittavat tiedot ja sen on siten esitettävä mitä yksityiskohtaisin ja kattavin näyttö tarkastustensa tai lukujensa todenperäisyydestä ja tarvittaessa komission väitteiden paikkansapitämättömyydestä (ks. EMOTR:n osalta edellä 68 kohdassa mainittu tuomio Espanja v. komissio, EU:C:2005:368, 53 kohta ja 6.11.2014, tuomio Alankomaat v. komissio, C-610/13 P, EU:C:2014:2349, 60 kohta).

71 Tämän jälkeen kyseisen jäsenvaltion on osoitettava, että rahoituksen, jonka komissio on hylännyt, myöntämisen edellytykset täyttyvät. Asianomainen jäsenvaltio ei pysty horjuttamaan komission päätelmiä ilman, että se esittää omien väitteidensä tueksi seikkoja, jotka vahvistavat luotettavan ja toimivan valvontajärjestelmän olemassaoloa. Jollei jäsenvaltio pysty osoittamaan komission päätelmiä virheellisiksi, päätelmät saattavat antaa aiheen vakaviin epäilyksiin siitä, onko valvonta- ja tarkastustoimista muodostuvaa asianmukaista ja tehokasta järjestelmää otettu käyttöön (ks. tuomio 17.5.2013, Bulgaria v. komissio, T-335/11, EU:T:2013:262, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

72 Käsiteltävää väitettä on tarkasteltava näiden periaatteiden pohjalta.

73 Tällä väitteellään kantaja esittää, että komissio on vapauttanut riidanalaisen määrän riidanalaisessa päätöksessä asetuksen N:o 1290/2005 29 artiklassa tarkoitetulla tavalla. Italian tasavallan mukaan määrää, jonka maksaminen on keskeytetty saman asetuksen 27 artiklan 3 kohdan mukaisesti, ei voida vapauttaa kyseisen asetuksen 29 artiklan 5 kohdan a alakohdan nojalla.

74 Aluksi on muistutettava, että asetuksen N:o 1290/2005 29 artikla ei ole yksi riidanalaisen päätöksen oikeusperustoista. Tähän säännökseen ei nojauduta tämän päätöksen perustelukappaleissa eikä sen päätösosassa, mikä ilmenee myös perustelujen puutteellisuutta koskevan väitteen tarkastelusta. Riidanalaisen päätöksen otsikosta ilmenee, että se koskee maksajavirastojen tilien tarkastamista ja hyväksymistä varainhoitovuoden 2012 osalta. Riidanalaisen päätöksen seitsemännestä perustelukappaleesta, 1 artiklasta ja liitteestä I yhdessä luettuina ilmenee, että riidanalainen määrä on tämän vuoden osalta vähennetty Basilicatan aluetta koskevan maaseudun kehittämisohjelman hyväksytystä määrästä ja että Italian tasavalta velvoitettiin näin ollen olemaan käyttämättä uudelleen tätä määrää tämän ohjelman puitteissa siihen saakka, kunnes komissio tekee päätöksen myöhemmässä sääntöjenmukaisuuden tarkastamista koskevassa menettelyssä. Lopuksi kuten edellä 68 kohdasta ilmenee, komission toimivaltaan kuuluu tällaisten korjausten tekeminen sääntöjenmukaisuutta koskevassa päätöksessä.

75 Suullisessa käsittelyssä ja unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin antamissaan vastauksissa Italian tasavalta on myöntänyt, ettei asetuksen N:o 1290/2005 29 artiklaa ole sovellettu nyt käsiteltävässä tapauksessa. Tästä huolimatta se väittää, että riidanalaisen määrän sisällyttäminen ”Määriin, joita ei voida käyttää uudelleen”, ”voidaan suoraan rinnastaa sen vapauttamiseen” maaseuturahaston osalta.

76 Tätä väitettä ei voida hyväksyä.

77 Asetuksen N:o 1290/2005 22 perustelukappaleesta ilmenee, että sääntö, jonka mukaan maksusitoumuksia vapautetaan ilman eri toimenpiteitä, on laadittu ohjelmien täytäntöönpanon vauhdittamiseksi ja moitteettoman varainhoidon tehostamiseksi. Komissiolla on näin ollen saman asetuksen 29 artiklan nojalla toimivalta vapauttaa ilman eri toimenpiteitä maaseudun kehittämisohjelmaan liittyvän maksusitoumuksen osa, jota ei ole käytetty ennakko- eikä välimaksuihin tai josta ei ole jätetty asianmukaista menoilmoitusta talousarviositoumuksen tekemistä seuraavan toisen vuoden joulukuun 31 päivään mennessä.

78 Nyt käsiteltävässä tapauksessa riidanalaisessa päätöksessä ei määrätä riidanalaisen määrän ehdottomasta jättämisestä rahoituksen ulkopuolelle. Siitä nimittäin ilmenee, että komissio ei ole vielä ottanut lopullista kantaa tämän määrän luokittelun osalta. Komissio täsmentää riidanalaisen päätöksen viidennessä perustelukappaleessa, että niiden tilinpäätösten ja liiteasiakirjojen osalta, joiden perusteella se voi antaa päätöksen toimitettujen tilinpäätösten täydellisyydestä, täsmällisyydestä ja todenperäisyydestä, liitteessä I vahvistetaan jäsenvaltioittain tarkastetut ja hyväksytyt määrät sekä jäsenvaltioilta perittävät tai niille maksettavat määrät. Sitä vastoin riidanalaisen päätöksen seitsemännessä perustelukappaleessa komissio on todennut, että jotta vähennettyjä tai keskeytettyjä välimaksuja ei korvattaisi liian aikaisin tai tilapäisesti, niitä ei pitäisi hyväksyä tässä päätöksessä, vaan ne edellyttävät asetuksen N:o 1290/2005 31 artiklassa säädetyn sääntöjenmukaisuuden

tarkastusmenettelyn mukaisia lisätarkastuksia. Kuten komission 16.5.2013 antamasta tiedoksiannosta ilmenee (ks. edellä 34 kohta), komissio on aloittanut tämän sääntöjenmukaisuuden tarkastusmenettelyn. Tämän asiakirjan liite 4, jonka otsikkona on ”Korjaustoimenpiteet”, koski erityisesti riidanalaisen määrän käsittelyä. Asianosaiset ovat lisäksi yhtä mieltä siitä, että tämä menettely oli yhä meneillään suullisen käsittelyn ajankohtana. Näin ollen ei voida katsoa de jure eikä de facto, että riidanalainen päätös merkitsisi riidanalaisen määrän vapauttamista. Italian tasavalta ei voi siten perustellusti vedota asetuksen N:o 1290/2005 29 artiklan 5 kohdan mukaiseen ilman eri toimenpiteitä vapautettavia määriä koskevaan poikkeukseen. Se, että Italian tasavalta ei voinut riidanalaisen päätöksen vuoksi käyttää riidanalaista määrää Basilicatan aluetta koskevan maaseudun kehittämisohjelman puitteissa, ei vaikuta tämän päätöksen oikeudelliseen luokitteluun.

79 Kantajan muilla väitteillä, jotka perustuvat suurimmaksi osaksi virheelliseen lähtökohtaan, jonka mukaa riidanalainen määrä on tosiasiallisesti vapautettu, ei voida kyseenalaistaa tätä päätelmää.

80 Ensinnäkin Italian tasavalta väittää virheellisesti, että ”vuosineljännestä koskevan menoilmoituksen virallinen esittäminen asetetussa määräajassa – – ei voi johtaa vastaavien summien vapauttamiseen, vaan seurauksena voi mahdollisesti olla ainoastaan korvatun määrän maksun keskeyttäminen tai sen vähentäminen[; k]uitenkaan määrää, jota mahdollisesti on vähennetty tai jonka maksaminen on mahdollisesti keskeytetty, ei voida vapauttaa – – [ja] se voidaan käyttää uudelleen [maaseudun kehittämisohjelman] puitteissa.”

81 Kuten edellä on todettu, mitään määrää ei ole vapautettu nyt käsiteltävässä tapauksessa.

82 On kuitenkin todettava, että Italian tasavallan esittämien väitteiden logiikan mukaisesti komissio olisi velvollinen hyväksymään välimaksuja koskevan virheellisen ilmoituksen maaseudun kehittämisohjelman osalta yksinomaan siitä syystä, että on noudatettu sen esittämiselle asetuksen N:o 1290/2005 26 artiklan 3 kohdassa säädettyjä muotovaatimuksia. Se olisi siten velvollinen tarkastamaan ja hyväksymään kyseiset menot ja seuraavaksi ottamaan hallinnollisen vastuun kyseisen ilmoituksen oikaisemisesta asetuksen N:o 883/2006 16 artiklan mukaisessa menettelyssä. Tällainen logiikka rikkoo asetuksen N:o 1290/2005 30 artiklassa tarkoitetun tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevan menettelyn – joka, kuten säännöksen sanamuodosta ilmenee, koskee kansallisten viranomaisten toimittamien tilinpäätösten täydellisyyttä, täsmällisyyttä ja todenperäisyyttä – integriteettiä.

83 Tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevassa päätöksessä nimittäin täsmennetään määrät, jotka voidaan vaatia takaisin kultakin jäsenvaltiolta ja jotka vahvistetaan vähentämällä kyseisen varainhoitovuoden osalta maksetut ennakkomaksut samalle vuodelle hyväksytyistä menoista. Kun komissio havaitsee jotakin ohjelmaa koskevassa vuosittaisessa menoilmoituksessa puutteita, se ei voi hyväksyä näitä menoja veloitettavaksi maaseuturahastolta tilien tarkastamis- ja hyväksymismenettelyssä ja sen on siten evättävä niiden rahoitus odotettaessa myöhempää sääntöjenvastaisuuksia koskevaa päätöstä (ks. analogisesti edellä 68 kohdassa mainittu tuomio Espanja v. komissio, EU:C:2005:368, 32 kohta ja julkisasiamies Jacobsin ratkaisuehdotus tässä asiassa, Kok., EU:C:2005:35, 47 ja 48 kohta).

84 Nyt käsiteltävässä tapauksessa Italian tasavalta on nimenomaisesti sisällyttänyt vuoden 2011 viimeistä vuosineljännestä koskevaan menoilmoitukseen menoja, jotka eivät ole kelpoisia rahoitettaviksi maaseuturahastosta asetuksen N:o 1974/2006 10 artiklan 1 kohdan nojalla. Se ei voi väittää, että välimaksuja koskevan menoilmoituksen esittäminen sovellettavia muotovaatimuksia noudattaen mahdollistaisi sellaisten menojen katsomisen kelpoisiksi maaseuturahaston tukeen, joita ei voida koskaan veloittaa tältä rahastolta. Jos näin olisi, tällä säännöksellä ei nimittäin olisi mitään tehokasta vaikutusta.

85 Sama koskee Italian tasavallan väitettä, jonka mukaan ”tilien tarkastaminen ja hyväksyminen perustuu kunkin maksajaviraston esittämiin tilinpäätöstä koskeviin päätelmiin – – eikä – – [nyt käsiteltävässä tapauksessa] esitetyissä selvityksissä ole mitään nimenomaista huomautusta [Basilicatan aluetta

koskeviin] riidanalaisiin maksuihin liittyvästä ongelmasta”. Tämä väite on hylättävä edellä esitettyjen toteamusten perusteella. Unionin säännöstön vastaisesti suoritettujen menojen rahoituksesta kieltäytyminen ei voi missään tapauksessa riippua kansallisen tason kannanotosta, koska kyseisen vuoden menojen hyväksyminen tilien tarkastamis- ja hyväksymismenettelyssä kuuluu komission yksiköille eikä kansallisille viranomaisille tai yhtiöille, joiden tehtäväksi selvitysten laatiminen on annettu.

86 Väite, jonka mukaan Italian tasavallan oli mahdotonta muuttaa kyseistä vuosineljännestä koskevaa ilmoitusta nyt käsiteltävässä tapauksessa, koska asetuksen N:o 1290/2005 26 artiklan 3 ja 4 kohdan muotovaatimuksia oli noudatettu ja määräaika oli jo päättynyt, ei ole uskottava, koska komissio oli pyytänyt sitä hallinnollisen menettelyn aikana kolme kertaa – 28.3, 15.3. ja 25.5.2012 antamissaan tiedoksiannoissa – vähentämän riidanalaisen määrän menoilmoituksestaan.

87 Toiseksi on varmasti totta, että asiaa koskevassa lainsäädännössä ”ei kielletä [jäsenvaltiota] suorittamasta menoja odotettaessa [komissiolle esitettyjen maaseudun kehittämisohjelman] muutosten hyväksymistä”, kuten Italian tasavalta väittää. Tästä ei kuitenkaan seuraa, toisin kuin tämä jälkimmäinen väittää, että vuoden 2011 viimeistä vuosineljännestä koskeva menoilmoitus olisi pätevä. Kuten asetuksen N:o 1974/2006 10 artiklan 1 kohdasta seuraa, jäsenvaltiot voivat suorittaa menoja tämän ajanjakson aikana, mutta ne kantavat vastuun menoista, joita aiheutuu siitä päivästä lähtien, jona komissio vastaanottaa jäsenvaltion pyynnön muutoksesta, siihen päivään, jona tehdään komission päätös muutoksen vaatimustenmukaisuudesta.

88 Myöskään asetuksen N:o 883/2006 16 artiklan 4 kohta ei tue Italian tasavallan väitettä. Toisin kuin tämä jälkimmäinen väittää, komissio ei ole velvollinen suorittamaan välimaksuja 45 päivän kuluessa pelkän menoilmoituksen esittämisestä silloin, kun se havaitsee puutteita. Lisäksi nyt käsiteltävässä tapauksessa komissio oli pyytänyt lisätietoja Italian viranomaisilta (ks. edellä 21 ja 23 kohta). Tämän säännöksen toisen alakohdan mukaan on niin, että ellei tällaisen tietojenvaihdon jälkeen päästä ratkaisuun, komissio voi asetuksen N:o 1290/2005 27 artiklan 3 kohdan mukaisesti keskeyttää maksut tai alentaa niitä.

89 Kolmanneksi on niin, että siltä osin kuin Italian tasavalta väittää, että nyt käsiteltävässä tapauksessa on kyse ”tilien erottelusta”, koska riidanalaista määrä on pidetty komission 16.5.2013 antamassa tiedonannossa sekä yhtenä ”tilien tarkastamis- ja hyväksymismenettelyn ongelmista vuonna 2012” että keskeytettynä määränä, tätä väitettä ei ole pidettävä perusteltuna. Asetuksen N:o 1290/2005 27 artiklan 4 kohdan mukaan 3 kohdassa tarkoitetut päätökset maksujen keskeyttämisestä tai niiden vähentämisestä tehdään rajoittamatta saman asetuksen 30 ja 31 artiklassa tarkoitettujen päätösten soveltamista. Kyseisen asetuksen 30 artiklan 2 kohdan mukaan 30 artiklan nojalla tehty päätös ei rajoita sellaisten 31 artiklan nojalla myöhemmin tehtävien päätösten soveltamista, jotka koskevat unionin rahoituksen ulkopuolelle jätettäviä menoja, joita ei ole suoritettu unionin sääntöjen mukaisesti. Tästä seuraa, että komissio voi tehdessään tilien tarkastamis- ja hyväksymispäätöksen 30 artiklan nojalla päättää toimitettujen tilien laadussa havaittujen puutteiden seurauksista riippumatta sääntöjenmukaisuutta koskevasta päätöksestä. Nyt käsiteltävässä tapauksessa riidanalaisen päätöksen kymmenennessä perustelukappaleessa todetaan, että asetuksen N:o 1290/2005 30 artiklan 2 kohdan mukaan tämä päätös ”ei rajoita sellaisten myöhempien komission päätösten antamista, joilla jätetään Euroopan unionin rahoituksen ulkopuolelle menot, joita ei ole suoritettu Euroopan unionin sääntöjen mukaisesti”.

90 Näin ollen Italian tasavalta ei ole osoittanut, että riidanalaista määrää olisi käsitelty virheellisesti riidanalaisessa päätöksessä. Se on nimittäin kieltäytynyt vähentämästä tätä määrää, joka oli virheellisesti sisällytetty sen välimaksuja koskevaan menoilmoitukseen, odotettaessa tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevaa päätöstä vuoden 2012 osalta komission toistuvista pyynnöistä huolimatta. Tämä jälkimmäinen ei ole voinut tarkastaa ja hyväksyä kyseistä määrää. Jos se olisi tehnyt näin, tämä määrä olisi virheellisesti luettu hyväksyttyjen menojen enimmäismäärään kyseisen kehittämisohjelman osalta. Komissio on näin ollen jättänyt sen maaseuturahaston rahoituksen ulkopuolelle siihen saakka,

kunnes se tutkitaan sääntöjenmukaisuuden tarkastamista koskevassa menettelyssä. Lisäksi perustelujen puutteellisuutta koskevan väitteen tarkastelusta ilmenee selvästi, että tämä käsittely oli ennustettavissa ja että komissio korosti sitä riidanalaisen päätöksen tekemistä edeltäneen hallinnollisen menettelyn aikana.

91 Neljänneksi on todettava, että väitteellään, jonka mukaan ”tarkastuksen, joka liittyi maksajavirasto AGEAn toimiin, jotka koskivat sen ennakoimaa rahoituskorjausta, jonka määrän piti vastata – – [maaseuturahastolle] aiheutunutta vahinkoa (vahingon ja riskin ollessa olematon, koska korvausta ei ollut maksettu ja määrät oli peritty edunsaajilta takaisin täysimääräisesti) ja sen välillä, että [riidanalainen] määrä katsottiin tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevassa päätöksessä "Määräksi, jota ei voida käyttää uudelleen" ”, on ristiriita, Italian tasavalta pääasiallisesti toistaa väitteen, joka on jo hylätty edellä 89 kohdassa. Joka tapauksessa tämä väite ei ole perusteltu, koska tämän määrän luokittelu määräksi, jota ei voida käyttää uudelleen, riidanalaisella päätöksellä (ja näin ollen sen jättäminen maaseuturahaston rahoituksen ulkopuolelle) ei vaikuteta sääntöjenmukaisuuden tarkastusmenettelyssä annettavaan ratkaisuun (ks. edellä 78 kohta).

92 Kaiken edellä esitetyn perusteella komissio ei ole rikkonut asetuksen N:o 1290/2005 29 artiklan 5 kohtaa käsitellessään riidanalaista määrää riidanalaisessa päätöksessä määränä, jota ei voida käyttää uudelleen.

93 Tästä seuraa, että käsiteltävänä oleva kanneperuste ja siten kanne kokonaisuudessaan on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

94 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

95 Koska Italian tasalta on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, Italian tasavalta on velvoitettava korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Italian tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Julistettiin Luxemburgissa 8 päivänä lokakuuta 2015.

Allekirjoitukset

Sisällys

Asiaa koskevat oikeussäännöt 1

Asian tausta 7

Menettely ja asianosaisten vaatimukset 9

Oikeudellinen arviointi 10

Väite, joka perustuu riidanalaisen päätöksen perustelujen puutteellisuuteen 12

Väite, joka perustuu asetuksen N:o 1290/2005 29 artiklan 5 kohdan rikkomiseen 14

Oikeudenkäyntikulut 18